

Απόστολος Πιερρής

ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΕΙ;

Το τι θα γίνει με την δόλια αυτή χώρα είναι δεδομένο εκ των προτέρων. Θα αποκολληθεί από την ιστορική Ευρώπη (μη λέμε για μυθολογίες), θα ξαναβρεί τον εαυτό της στην πολιτισμική της ταυτότητα και θα αποκατασταθεί ενεργό μέλος του γεωπολιτικού χώρου στον οποίο ανήκει, του Βαλκανομικρασιατικού πεδίου.

Όλες οι επίσημες υπογραφές δεν κατάφεραν να κάνουν την Ένωση με την Ευρώπη τον 15^ο αιώνα. Γιατί θα τα κατάφεραν τώρα;

Κι έπειτα, έστω, έπεσαν οι υπογραφές των εντίμων και των ατίμων για έντιμες και άτιμες συμφωνίες. Κι έπειτα; Ο λαός δεν τις εφάρμοσε. Και οι εταίροι τίποτα δεν έκαναν για ουσιαστική βοήθεια. Κάτι γαλέρες έστειλε ο δύσμοιρος ο Πάπας, και μερικοί ιδεολόγοι, μισθοφόροι και τυχοδιώκτες ιππότες έκαναν πως θα υποκαταστήσουν την βροντόφωνη απουσία των δικών μας στην άμυνα της Βασιλεύουσας. Κι έπειτα;

Το μόνο που θα μπορούσε να βοηθήσει να κρατηθεί κάτι ήταν ένα ριζοσπαστικό, συνολικό σχέδιο νέας αυτογενούς αρχής σαν αυτό που είχε επεξεργασθεί ο Πλήθων για την Πελοπόννησο. Σαν τα Λυκούργεια και Σολώνεια και Θεμιστόκλεια στην αρχαιότητα. Όλα τα άλλα είναι γελοίες ασκήσεις ματαιότητας, τότε και τώρα.

Αν θέλετε να δείτε χωρίς να παρευρίσκεστε, πως καρπαζώνουν και περιγελάνε οι Εταίροι κλπ. τους δικούς μας επίσημους παληάτσους κατά τις «διαπραγματεύσεις» με τις κόκκινες γραμμές και τα πράσινα άλογα, διαβάστε τα «Απομνημονεύματα» του Συρόπουλου για την Σύνοδο της Φλωρεντίας.

Δεδομένης λοιπόν ούσης της τελικής κατάληξης, ανοιχτό μένει το πότε, πως και σε ποια κατάσταση θα βρίσκεται η χώρα και ο λαός όταν ξαναρχίσουμε να γράφουμε την ιστορία μας γνωρίζοντας τον εαυτό μας.

Ο Λαός έχει νοιώσει τι συμβαίνει, το κοστούμι δεν του πήγαινε έτσι κιαλλιώς ούτε στις παχειές αγελάδες, και έτσι (το Ηροδότειο) «εθελοκακεί»: υπολειτουργεί συστηματικά. Αυτό που οι αδαείς λένε τεμπελιά.

Ο Κόσμος με την παγκοσμιοποίηση υπό την Αμερικανική ηγεμονία έχει μπει σε περίοδο οξυνόμενου ανταγωνισμού και συνεπακόλουθων περιφερειακών αναδιανομών ισχύος, οπότε κανείς δεν έχει διάθεση να ανέχεται ανίκανα παράσιτα φαφλατάδων.

Η Γερμανία για πολλαπλούς λόγους δεν συνδέει πια αναγκαστικά τα συμφέροντά της με την ψευδοιδεολογία του Ευρωπαϊσμού που «φοριότανε» από τις δεκαετίες πριν την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης.

Η Τουρκία έχει μπει σταθερά σε τροχιά ανάδυσής της σε μεγάλη και σημαίνουσα περιφερειακή δύναμη του παγκόσμιου συστήματος.

Το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα είναι ασταθές γιατί υπάρχει υπερβολική περίσσεια κεφαλαίων ανωτέρας τάξεως, που στο τέλος σημαίνει υποσχετικά χρέη. Υπάρχει πολύ άχρηστο χρήμα. Στην καταστροφή του έχει βάρος ποιος θα αποφύγει τα χειρότερα και που θα πέσει ο λογαριασμός.

Οι βασικοί όροι είναι λοιπόν ιδιαίτερα ευνοϊκοί για την αποτίναξη του ζυγού της εσωτερικής κατοχής και την ουσιαστική απελευθέρωσή μας.

Το μόνο σημαντικό αντικίνητρο για το ξεκαθάρισμα της κατάστασης εδώ και αλλού είναι η ασθενική και αποτυχημένη πολιτική της Ηγεμονικής Δύναμης υπό την παρούσα προεδρία. Πολλοί περιμένουν την αλλαγή φρουράς με νέα σθεναρή πολιτική των ΗΠΑ για να δρομολογηθούν ραγδαίες εξελίξεις.

Η δική μας περίπτωση είναι τόσο ακραία που δεν χρειάζεται ούτε για αυτόν τον λόγο να περιμένουμε. Ούτε φυσικά λόγω της θεωρίας του ώριμου φρούτου. Τούτο δω είναι σάπιο από καταβολής του.

Τούτων ούτως εχόντων, δίνουν και παίρνουν τα Συνέδρια της Ματαιιότητας. Και καλά των εγχώριων βαρβάρων με τις δημοσκοπήσεις τους! Αλλά και ο Economist έχει κάνει παράδοση άπαξ του έτους να μαζεύει επίσημους παληάτσους και να συζητά για το μέλλον της Ελλάδας. Διάρροια λόγων από άσχετους ασχετολογώντας. Και καλά μια δυο φορές μέχρι να καταλάβεις ποιος είναι σοβαρός και ποιος (πάρα πολλοί στις «ηγετικές» ομάδες) όχι σε μια μικρή παρέα. Αλλά κάθε χρόνο; Τι ζητάει η πονηρά Αλβιών στο καθεστωτικό παζάρι της χώρας; Την κωμωδία των συνεδρίων του Economist την θεωρούμε πρόκληση οι Έλληνες. Όλοι ξέρουν ότι τα λεγόμενα εκεί μέσα είναι μικρά και ασήμαντα και άσχετα στην καλύτερη των περιπτώσεων.

Και ένα ακόμη εν κατακλείδι. Η διαφορά του πολιτικού από τον ηγέτη είναι ότι ο δεύτερος είναι φορέας της μοίρας της χώρας και του λαού του. Ο πολιτικός πιστεύει ότι κατευθύνει τα πεπρωμένα των – φευ της ηλιθιότητας! Και αυτό αφήνει απέξω την εγκληματική προδοσία.

Ας είμαστε έτοιμοι. Οι χρόνοι σπεύδουν. Ούτως ή άλλως αυτό που είναι να γίνει (με την Αριστοτελική έννοια, και ξέρουμε ποιο είναι αυτό) θα γίνει.